

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/30/2021
Identifikačné číslo spisu: 8115226077
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8115226077.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. O., bytom U. V. XXXX/XX, XXX XX V., zastúpeného AK - TARABČÁK s.r.o., Hlavná 13, 080 01 Prešov, proti žalovanej Ravita, s.r.o., Budovateľská 63, 080 01 Prešov, IČO: 36 469 017, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Kirňakom, Hlavná 29, 080 01 Prešov, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Cpr/7/2015, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25.augusta 2020 sp. zn. 6CoPr/4/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12.mája 2017 č.k. 10Cpr/7/2015 - 103 zamietol žalobu a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca a žalovaná uzavreli dňa 25.07.2014 pracovnú zmluvu na dobu určitú do 28.02.2016 s dátumom nástupu do práce dňa 01.08.2014. Žalobca mal podľa pracovnej zmluvy vykonávať prácu nákupcu s miestom výkonu práca v Prešove. Podaním zo dňa 10.08.2015 žalovaná okamžite skončila pracovný pomer so žalobcom podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce z dôvodu porušenia povinnosti uvedenej v § 81 písm. b) Zákonníka práce, ktoré skutkovo vymedzila tak, že žalobca od 03.08.2015 do 07.08.2015 nenastúpil do práce a svoju neprítomnosť nenahlásil svojmu nadriadenému a ani ju neospravedlnil. Bez vedomia a súhlasu nadriadeného sa nenachádzal v mieste výkonu práce, na základe čoho mu vznikla neospravedlnená neprítomnosť v práci. Okamžité skončenie pracovného pomeru si žalobca prevzal dňa 18.08.2015. Žalobca listom zo dňa 15.10.2015 oznámil žalovanej, že okamžité skončenie pracovného pomeru považuje za neplatné pre neexistenciu dôvodov, pre ktoré by bolo možné skončiť pracovný pomer okamžite, nakoľko v čase od 07.08.2015 do 10.08.2015 bola u žalovanej vyhlásená celozávodná dovolenka a z toho dôvodu nebol žalobca prítomný na pracovisku. Žalobca zároveň oznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní a je pripravený okamžite sa dostaviť do práce ako bude vyzvaný k nástupu. Uvedená výzva bola žalovanej doručená dňa 16.10.2015. Súd prvej inštancie dospel k záveru,

že žalobca závažne porušil pracovné povinnosti a to tým, že sa bez ospravedlnenia nedostavil v dňoch 03.08.2015 až 07.08.2015 na pracovisko. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že tomu tak bolo z dôvodu vyhlásenia tzv. celozávodnej dovolenky, nakoľko štatutárny zástupca žalovanej nariadil žalobcovi individuálne čerpanie dovolenky len do konca mesiaca júl 2015, čo potvrdil aj sám žalobca a jeho priateľka, pričom konateľ žalovanej tak urobil v čase, kedy už bolo všetkým zamestnancom známe obdobie čerpania tzv. celozávodnej dovolenky. Z výpovedí svedkov (Q., O.) vyplynulo, že konateľ žalovanej pár dní pred jej začiatkom určil, kto počas nej zostane pracovať a kto nie. Na základe toho možno vyvodit' záver, že vôľou zamestnávateľa, ktorý nariadil žalobcovi čerpanie dovolenky 22.07.2015 (streda) bolo, aby sa tzv. celozávodná dovolenka, ktorá začala plynúť 27.07.2015 (pondelok), na neho nevzťahovala v čase od 03.08.2015 do 07.08.2015. Nasvedčuje tomu aj skutočnosť, že konateľ žalovanej ako aj ďalší zamestnanec žalovanej sa opakovane snažili skontaktovať so žalobcom v období 03.08. - 07.08.2015, čo potvrdil aj sám žalobca a jeho priateľka. Ak má teda žalobca pochybnosť o tom, či sa tzv. celozávodná dovolenka vzťahuje aj na neho, bolo jeho povinnosťou si túto skutočnosť overiť u zamestnávateľa. Zamestnávateľ teda neurčil žalobcovi čerpanie dovolenky v mesiaci august, ktorý sa tak svojvoľne rozhodol čerpať dovolenku v danom mesiaci, čím porušil pracovnú disciplínu a to závažným spôsobom. Súd prvej inštancie sa pozastavil nad tým, či v danom prípade zamestnávateľ vôbec určil hromadné čerpanie dovolenky v zmysle § 111 Zákonníka práce, nakoľko musí splniť podmienku spočívajúcu v skutočnosti, že je to nevyhnutné z prevádzkových dôvodov. Hromadné čerpanie dovolenky by malo prichádzať do úvahy len u tých zamestnávateľov, ktorí svojim predmetom činnosti alebo charakterom poskytovaných služieb nemôžu bez rizika ujmy na strane zamestnávateľa určiť individuálne čerpanie dovolenky. Takáto podmienka v konaní nebola preukázaná. Podľa názoru súdu bolo v rozhodnom čase aj vzhľadom na samotný počet zamestnancov žalovanej určené iba individuálne čerpanie dovolenky. Pri posudzovaní toho, či zo strany žalobcu šlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny, je zároveň potrebné prihliadnuť aj na postoj žalobcu k plneniu pracovných úloh. Z výsluchov konateľa žalovanej a svedka p. Z. vyplynulo, že žalobca pracoval nezodpovedne v dôsledku čoho spoločnosti vznikala škoda. Súd prvej inštancie mal za to, že z dôvodu viacdňovej súvislej neospravedlnenej absencie žalobcu v práci boli splnené podmienky na okamžité skončenie pracovného pomeru.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. augusta 2020 sp. zn. 6CoPr/4/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z 10. augusta 2015 dané žalovanou žalobcovi, je neplatné. V prevyšujúcej časti rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd rozhodoval opätovne po tom, čo Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 27. marca 2019 sp. zn. 7Cdo/226/2018 zrušil jeho predchádzajúci rozsudok z dôvodu, že z obsahu spisu nevyplývalo, že by odvolací súd vyzval strany konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 63 ods. 1 písm. d) bod 4, resp. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, ktoré súd prvej inštancie neaplikoval a odvolací súd ho zvolil za základ pre svoje rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu odvolací súd vyzval strany sporu v súlade s pokynom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na vyjadrenie sa k odlišnému právnomu posúdeniu podľa § 382 CSP. Odvolací súd poukázal na to, že podľa § 68 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce, zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne, a to iba vtedy, ak: a) zamestnanec bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin, b) porušil závažne pracovnú disciplínu. Zdôraznil, že druhý dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa spočíva v najvyššom stupni intenzity porušenia pracovnej disciplíny. To znamená, že k porušeniu pracovnej disciplíny musí dôjsť zvlášť hrubým spôsobom. Posudzovanie intenzity porušenia pracovnej disciplíny sa ponecháva na zamestnávateľa, ktorý by mal pri vyvodzovaní dôsledkov vychádzať nielen z okolností konkrétneho prípadu, ale aj z celkovej úrovne pracovnej disciplíny na jeho pracovisku. Žalovaná ako zamestnávateľ, rovnako ako aj svedkovia pred súdom prvej inštancie vypovedali, že plnenie pracovných úloh zo strany žalobcu bolo po zaučení dlhodobo nedostačujúce, žalobcove nedostatky a chyby v práci museli naprávať jeho kolegovia, pričom v tejto súvislosti dochádzalo aj k vzniku škôd, a to až do takej miery, že bola ohrozená budúcnosť žalovanej (ostatní zamestnanci žalovanej mali upozorňovať, že ak žalobca nezmení svoj postoj k práci, tak firmu potopí). Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca v pracovnej zmluve mal ustanovenú skúšobnú dobu, počas ktorej výpoveď nedostal, čo však je, v kontexte vyššie uvedeného prekvapujúce a

nepochopiteľné. Vzhľadom na skutkový stav daného sporu mal odvolací súd za to, že zamestnávateľ voči žalobcovi ako zamestnancovi nemal použiť najprísnejšie opatrenie, aké Zákonník práce pozná, a to okamžité skončenie pracovného pomeru. Odvolací súd sa stotožnil s tým, že zamestnanec svojim konaním porušil pracovnú disciplínu, nevykonával svoju prácu riadne a zodpovedne, no nemožno odobriť postup zamestnávateľa, ktorý zvolil najprísnejšie opatrenie, ktoré vyžaduje najvyšší stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny. V zmysle princípov pracovného práva v demokratickej spoločnosti súd za žiadnych okolností nemôže tolerovať revanš zamestnávateľa voči zamestnancovi, ktorý si svoje pracovné povinnosti riadne neplní. Dôvody, pre ktoré mal zamestnávateľ záujem skončiť pracovný pomer so zamestnancom (žalobcom) odvolací súd posúdil ako plne dôvodné, no zamestnávateľ mal podľa neho zvoliť iný postup a to výpoveď. Preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a určil okamžité skončenie pracovného pomeru z 10.08.2015 dané žalovanou žalobcovi za neplatné. Len pre ozrejmienie nedostatku proporcionality dal do pozornosti úmyselný trestný čin a neporovnanie intenzity porušenia pracovnej disciplíny na účely najprísnejšieho opatrenia, aké Zákonník práce pozná. V prevyšujúcej časti odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ustanovením § 389 CSP. Úlohou prvoinštančného súdu ďalej bude prejednať nárok žalobcu na náhradu mzdy, ktorú si podanou žalobou uplatnil.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná z dôvodu, že jej odvolací súd nesprávnym úradným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces (§420 písm. f) CSP). Súčasne prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje aj z § 421 ods. 1, písm. a) a c) CSP, resp. z § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. V súvislosti s namietanou procesnou vadou podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namieta, že odvolací súd nezdôvodnil svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom zo všetkých relevantných skutkových a právnych hľadísk. Pokiaľ ide o skutkové zhodnotenie, to v odôvodnení odvolacieho súdu absentuje úplne. Žalovaná sa z odôvodnenia napadnutého rozsudku nedozvedela, na základe ktorých skutkových okolností mal odvolací súd iný právny názor ako súd prvej inštancie. Namieta, že ak odvolací súd zmení rozsudok súdu prvej inštancie z iného právneho dôvodu vychádzajúceho zo skutočností, ktoré neboli žalobcom tvrdené a ani súd prvej inštancie sa nimi vo svojom rozhodnutí nezaobrá, bez toho, aby účastníkovi konania umožnil k novým právnym záverom sa vyjadriť, prípadne predložiť dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili významnými, odníme takému účastníkovi možnosť konať pred súdom v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu považuje tak za nedostatočne odôvodnené, nepredvídateľné, nezrozumiteľné. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, túto vyvodzuje s poukazom na uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/95/2009. Žalovaná má za to, že v zmysle princípov pracovného práva nemožno tolerovať a poskytovať právnu ochranu nezodpovedným zamestnancom, ktorí si neplnia základné povinnosti zamestnanca deklarované a upravené v Zákonníku práce. Navyiac ak v tomto prípade zamestnanec týždeň nepríde do práce, namiesto toho ide na dovolenku a na mnohonásobné výzvy zamestnávateľa ani len nereaguje. Namieta, že odvolací súd z dokazovania mohol zistiť, že zamestnanec nebol v posledných šiestich mesiacoch pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny písomne upozornený na možnosť výpovede a v prípade reťazovitej absencie takúto možnosť zamestnávateľ ani nemá. V tomto prípade teda podľa výkladu odvolacieho súdu zamestnávateľ mal po týždňovej absencii prísť za zamestnancom a oznámiť mu, že porušil pracovnú disciplínu menej závažným spôsobom a následne čakať šesť mesiacov, či dôjde k opakovanému porušeniu. Až následne by mohol dať žalobcovi výpoveď. Podľa názoru žalovanej nie je v právomoci konajúceho súdu pri konštatovaní, že došlo k porušeniu pracovnej disciplíny vstupovať do voľby zamestnávateľa, aký spôsob skončenia pracovného pomeru si zvolí. V súvislosti s odklonom odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu žalovaná poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/81/2010. Namieta, že porušenie pracovnej disciplíny žalobcom bolo takej intenzity, že bolo nevyhnutné s ním okamžite skončiť pracovný pomer, keďže konaním žalobcu dochádzalo ku škodám u žalovanej a od žalovanej nebolo možné spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnávala. Odvolací súd podľa žalovanej nezhliadol na skutočnosť, že nešlo o jednorazovú absenciu zamestnanca v práci, ale išlo o 5 dní neprítomnosti zamestnanca v práci, čiže o opakované zavinené konanie zamestnanca. S touto, podľa názoru žalovanej

podstatnou okolnosťou, sa súd nevysporiadal napriek tomu, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu pri opakovanej neprítomnosti zamestnanca v práci ide o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Z uvedených dôvodov žalovaná navrhuje rozsudok odvolacieho súdu zrušiť so súčasným návrhom na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 2 CSP.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu toto navrhol odmietnuť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§451 ods. 3 CSP) uvádza nasledovné.

6. Najvyšší súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa na vyhovieť návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 444 ods. 2 CSP, pričom v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal osobitné rozhodnutie.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ako to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§432 ods. 2 CSP).

9. Žalovaná namieta vady konania podľa § 420 písm. f) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9.1. Právo na spravodlivý proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viaceré samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9.2. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj judikát R 129/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

9.3. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej

je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1ECdo/10/2014, 3Cdo/146/2013).

9.4. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1.júla 2016.

10. Žalovaná v prvom rade namieta, že odvolací súd zaťažil konanie procesnou vadou podľa § 420 písm. f) CSP tým, že nevyzval procesné strany na vyjadrenie v zmysle § 382 CSP. Tento argument žalovanej v dovolaní však neobstoja, nakoľko najvyšší súd uznesením z 27.marca 2019 sp. zn. 7Cdo/226/2018 v poradí prvý rozsudok Krajského súdu v Prešove z 19.decembra 2017 sp. zn. 6CoPr/3/2017 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení dovolací súd vytkol odvolaciemu súdu, že zo spisu nevyplýva, že by odvolací súd vyzval písomne strany konania, aby sa vyjadrili k možnému použitiu § 63 ods. 1 písm. d) bod 4, resp. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce, ktoré súd prvej inštancie neaplikoval a odvolací súd ich zvolil za základ pre svoje rozhodnutie. Odvolací súd po vrátení veci na ďalšie konanie vyzval strany sporu na vyjadrenie k odlišnému právnemu posúdeniu podľa § 382 CSP a v napadnutom rozhodnutí v bodoch 8. a 9. uviedol vyjadrenia strán k možnému použitiu § 63 ods. 1 písm. d) bod 4, resp. § 63 ods. 1 písm. e) Zákonníka práce. Práve týmto postupom odvolací súd odstránil predchádzajúcu vadu podľa § 420 písm. f) CSP a jeho rozhodnutie tak teraz nie je prekvapivým.

11. V preskúmvanej veci uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP v súvislosti s namietaným zmätočným a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd taktiež nepovažuje za opodstatnený, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, aj keď je stručnejšie, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Dovolaním napadnuté odvolacie rozhodnutie je z hľadiska nosných právnych záverov jasné, zrozumiteľné a preskúmateľné. V nadväznosti na uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. I ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1.júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje aj z ustanovení § 421 ods. 1, písm. a) a c) CSP, resp. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP.

12.1. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12.2. Pre to, aby na základe dovolania podaného v zmysle § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právného posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

12.3. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický odklon jej riešenia, zvoleného odvolacím súdom, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v

čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená". Dovolací súd konštatuje, že dovolateľka prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP riadne nešpecifikovala, pretože aj keď v dôvodoch dovolania poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/95/2009 a 5Cdo/81/2010, jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedla konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedla ako ju riešil odvolací súd a v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne.

12.4. Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa nemohla vytvoriť ani ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Procesná strana vyvodzujúca prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia musí: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne vyriešená. Aj pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolací súd konštatuje - odhliadnuc od skutočnosti, že súčasné uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP sa navzájom vylučuje - že dovolateľka nevymedzila konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedla ako ju odvolací súd vyriešil ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne.

12.5. Konečne, v dovolaní uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolateľka žiadnym spôsobom neodôvodnila.

13. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b), c) CSP dovolateľka neodôvodnila prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 CSP, odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

15. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.